

skulle melde det hos Sognefogden eller Politibetjenten, hvad der netop skulde træde i Stedet for Plakaterne af 1811 og 1812 og i Stedet for den af mig nævnte Lov af 1822, har man opgivet den af Regjeringen oprindelig foreslaaede § 24, og derved er der efter min Mening kommet en ikke saa lille Forvirring tilstede. I det Hele synes jeg, at Lovforslaget, som det nu foreligger, er noget uklart. Jeg siger „som det nu foreligger“ og ikke det oprindelige, thi dette forekommer mig meget mere klart. Som det nu foreligger, skulde man tro, at det alene vilde besatte sig med Fremmede og derfor lade de gamle Bestemmelser angaaende indenlandske Omreisende staa ved Magt; men ser man paa § 19, opdager man, at det ikke er Meningen, idet der findes Bestemmelser, som handle om omvandrende Indenlandske, der søge Arbejde, ja overhovedet om enhver Anden, og til lige findes der i § 10 Bestemmelser, der vedrøre indenlandske Forhold, og maaste kunde man finde det Samme endnu flere Steder. Jeg vilde ønske, at Lovforslaget i det Hele kun kom til at besatte sig med de egentlige Udlandinge. Jeg finder ikke de gamle Bestemmelser gode eller tidsvarende, og at de skulde beholbes; men jeg ønsker, hvad dette Lovforslag angaar, naar man ikke kan blive enig om dette Spørgsmaal, at vende tilbage til Regjeringens oprindelige Forslag i det Mindste for flere Punkters Vedkommende, ikke til alle, thi jeg erkjender, at der paa flere Punkter er foretaget Endringer, som jeg betragter som Forbedringer. — Jeg skal ikke komme meget ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, men der er dog nogle, som jeg maa omtale. Der er saaledes § 5, som forekommer mig at være vel streng overfor Udlandinge, som den alene angaar. Den Bestemmelse, der findes i Slutningen, og som er indsat af det andet Thing, at Reisen skal være endt i en vis Tid, og at det skal være forud opgivet til Politimesteren, finder jeg temmelig haard, og jeg finder det endvidere jaardt; at den Paagældende just skal bevæge sig ad en bestemt Vej, om end han mulig hører, at han kan faae Arbejde i en By, som maaste ligger en Miles Vej fra den af ham opgivne Reiseroute. Jeg finder, at dette er for Meget, og jeg tror ikke, at det i Virkeligheden kan eller vil blive overholdt; men at give Love, som i Virkeligheden ikke kunne eller ville blive overholdte, er just ikke meget heldigt. Endvidere finder jeg den Bestemmelse, hvorved man allevegne har sat, at Politimesteren skal tilbagevende de Paagældende istedet for at der i det oprindelige Lovforslag stod, at han kunde gjøre det,

vel stiv, dog maa jeg indrømme, at der spies til disse Bestemmelser bagefter, hvor det hedder: „medmindre han ser sig i Stand til at oplyse særlige Omstændigheder, som godtgjøre, at han ikke ved forlænget Ophold her i Landet vil falde det Offentlige til Byrde“. Dette formilder det jo noget, men saa ser jeg ikke, hvorfor man ikke ligesaagodt kunde have beholdt det oprindelige „kan“. I § 8 forekommer det mig, at der forsaavidt er foregaaet en heldig Forandring i det andet Thing, som der i det første, det oprindelige Forslag stod, at, naar det var en fremmed Arbejder, som Husbonden havde i sin Tjeneste, skulde han give den Vedkommende Studsmaal. Jeg tror ikke, at denne Bestemmelse var heldig, efterat vi ere komne bort fra ved Lov af 1867, at der overhovedet skal gives Studsmaal; thi vel kan jeg ikke erkjende, at det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) har Ret, naar han mener, at naar der skal gives Studsmaal af Husbonden til Lyendet, skal Lyendet ogsaa give Husbonden Studsmaal. Vel kan jeg ikke give ham Ret deri. (S. Sjørgensen: Jo!) Nei, ja det erede Medlem for Veile Amts 4de Valgtreds har en anden Mening, hører jeg; men jeg skal dog til Begrundelse for min Mening sige, at, hvorvel vi ved første Dristelse kunde synes derved at staa paa et absolut Lighedspunkt, vil jeg dog sige, at der er engang Forskjelligheder heri Verden, som det ikke staar i vor Magt at udjevne, og det kan ikke negtes, at Husbonden som den Eldre, den mere Erfarne, som den, der eier Noget (Modsigelse), ja, det giver som oftest et Slags Betryggelse for, at han har et større Overblik over Forholdene end unge Mennesker. Derfor kan jeg naturligvis ikke ubetinget give denne Paastand Medhold. Det er ad gaaende andre Veie, at jeg er kommen til at mene, at der ikke skal bruges Studsmaal. Det er nemlig ad den Vej, at jeg mener, at de ere upaalidelige og som oftest ikke indeholde Andet, end at den Paagældende har tjent tro og været flittig; selv om han har været meget doven, under man sig dog ved at skrive det, man tænker: Nu er du af med ham, og sølgelig skal du ikke plette ham for hele hans Liv. Derfor kan jeg ikke være med til at indføre Studsmaal igjen og derfor finder jeg det meget rigtigt, at det er gaaet ud her; thi hvis det var blevet staaende, kunde det ligesom have indeholdt et Fingerring om, at man ved en Revision af Lyendeloven kunde være tilbøjelig til at føre det tilbage, og det tror jeg ikke, saa uheldige Forholdene end kunne være, vilde føre